

»Vær med til at lide ondt som en god stridsmand for Jesus Kristus« (2. Tim. 2,3)

Palmesøndag, Mattæus 21,1-10

Vi kalder denne dag for palmesøndag, men vi må ikke glemme, at det var den dag, Jesus drog op til Jerusalem for at dø i synderes sted. Det første vers lyder således: »Og da de nærmede sig Jerusalem...« Da han var begyndt at give sine disciple til kende, at Han måtte drage til Jerusalem og lide meget ondt af de ældste og ypperstepræsterne og de skriftkloge og dræbes, men opstå den tredje dag, havde Peter sagt til Ham: »Gud bevare dig, Herre, nej sådan må det ingenlunde gå dig!« Men Jesus svarede ham: »Vig bag mig, satan! du er mig til forargelse; thi du sanser ikke, hvad Guds er, men kun, hvad menneskers er« (kap. 16,21-23).

Og nu var dagen kommet, da vor Frelser drog op til morderstaden. Hvilke følelser, der fyldte Ham, står der intet om.

Men der står, at »dette skete, for at det skulle gå i opfyldelse, som er sagt ved profeten« (vers 4). Han, der selv var Ordet, kommet i kød, var tillige Ordets opfyldelse. Det, der var sagt ved profeten, var Hans ord.

Alt og alle må føje sig under det. Han sendte to disciple hen i landsbyen lige foran dem. Der ville de straks finde et æsel, bundet med et føl hos sig. Dem skulle de løse og føre til Jesus. Hvis nogen gjorde indvendinger, skulle de sige, at Herren har brug for dem, så ville han straks lade dem få dem. Han er sandelig Herren!

Disciplene gik hen og gjorde, som Jesus havde pålagt dem; de hentede æslet og føllet og lagde deres kapper på dem, og Han satte sig derpå. Så red Han sagtmødt under en stor folkemængdes jubel ind i staden, hvor han fem dage senere skulle korsfæstes.

Det var opfyldelsen af profeten Zakarias' ord, men det var ikke den fulde opfyldelse, thi profeten sagde ikke blot: »Se, din konge kommer til dig, sagtmødt...«

men: »Se, din konge kommer til dig. *Retfærdig* og *sejrrig* er Han, *ydmig*...« (kap. 9,9).

Han drog ind i staden for at opfylde alt, hvad profeterne havde sagt om *retfærdighed* (tænk blot på Esaj. 53, Salme 22 og meget andet), og Han kom for at *sejre* over ham, der har dødens vælde. Han kom ind for at fuldbyrde Guds frelse i al dens herlighed. Ingen var i stand til at hjælpe Ham, allermindst den store folkeskare, der hyldede ham med begejstring – og fem dage senere råbte: »Korsfæst ham!«

Midt i denne talrige skare var Han den Ene, for hvem ethvert knæ en dag skal bøje sig, og hver tunge skal bekende til Gud Faders ære: »Jesus Kristus er Herre!«

Man kan begejstres over Jesus og dog ikke sanse, hvad der er Guds, men kun, hvad der er menneskers. Man kan være skriftklog uden at kende Ham, der er Skriftens ophav, indhold og opfyldelse.

Den sidste nat inden Hans korsfæstelse og usigelige smerte gjorde Han det uforglemmeligt, at Den hellige Skrifts opfyldelse betyder, at Guds guddommelige frelse dermed er fuldbyrdet een gang for alle, og at den består i evigheds evigheder, fordi Jesus sejrede fuldstændigt over djævelen og gjorde ham magtesløs.

Jesus sagde hin nat, da mørket fik magten: »Menneskesønnen går bort, sådan som det er skrevet om Ham« (26,24).

Senere om natten, da de kom for at arrestere Ham i Getsemane have, forsøgte Peter at forsvare Ham med sværdet, men Jesus sagde til ham: »Mener du, at Jeg ikke kan bede min Fader, så Han med det samme sender mig mere end tolv legioner engle? *Men hvordan skulle så de skriftord gå i opfyldelse, der siger, at således skal det ske?*« (vers 53-54). Til skarerne, der var sendt ud for at arrestere Ham, sagde Han: »*Det er altsammen sket, for at pro-*

feternes skrifter skulle gå i opfyldelse« (vers 56).

Da forlod alle disciplene Ham og flygtede. De sansede ikke, hvad der er Guds, kun hvad der stemte med deres egne tanker.

*

Dagene imellem indtoget i Jerusalem og langfredag afslørede, at folkets åndelige ledere med ypperstepræsterne, farisæerne og de skriftkloge i spidsen for vild og ledte vild, fordi de hverken kendte Skrifterne eller Guds kraft. Det blev folkets ulykke, thi de anså Jesus for en profet (21,46), og deres åndelige ledere hverken kunne eller ville lære dem, at Han var *profeten*, der skulle komme.

Det har været usigeligt trættende for vor Frelser at høre på al deres modsigelse – og ikke alene at høre på den, men tage den på sig langfredag som den, der var skyldig deri. Hans frygtelige ord om dem i kap. 23 er båret af Hans bedrøvelse over dem og guddommelige kærlighed til dem.

Til skarerne, der havde hyldet ham med ordene »Velsignet være Han, som kommer, i Herrens navn« (21,9), sagde Han: »Se, jeres hus bliver forladt og overladt til jer selv. Thi Jeg siger jer: fra nu af skal I ikke se mig, før den tid kommer, da I siger: Velsignet være den, som kommer, i Herrens navn« (23,38-39). Det havde de jo sagt palmesøndag. Ja, man kan sige det bibelsk rigtige, men kun sanse, hvad menneskers er. De troede, at Han kom for at fri dem af romernes magt og oprette riget for Israel. Men Han kom for noget uendeligt større, og Han kommer snart, som Han sagde i kap. 24 og 25, for at oprette Guds rige i al dets herlighed.

Vi kan derfor, om vi elsker Ham, sige: »Kom, Herre Jesus, kom snart!

Skærtorsdag, Luk. 22,39-46, Hebr. 5,7

»Så brød Han op og gik efter sin sædvane til Oliebjerget; også hans disciple fulgte med.« Således begynder Lukas sin skildring af den altafgørende kamp, der forestod. Næste gang, Jesus kommer til Oliebjerget, er det »på hin dag«, da Han kommer i herlighed og megen kraft og underlægger sig alt (Zak. 14,4).

Lukas fortsætter således: »Men da Han kom til stedet...« Han nævner ikke navnet

Getsemane. »Stedet« var ikke et tilfældigt sted, men et helligt sted i den betydning, at det var udpeget af Gud. Jesus vidste selv, at her var stedet. At det hed Getsemane, er i denne sammenhæng underordnet.

Da sagde Han til dem: »Bed om, at I ikke må falde i fristelse!« og Han fjernede sig fra dem *så langt som et stenkast*. Hans fjender havde ofte villet stene Ham (Johs.

8,59 og 10,31), nu skulle de gøre noget uendeligt værre med Ham – og hans disciple skulle svigte Ham! Med så få nøgterne ord lader evangelisten os forstå, at den kamp, der nu begyndte, har evighedsafgørende betydning for enhver skabning.

Kampen

Han faldt på knæ. Det gjorde Han ikke, da Han bød Lazarus komme ud af graven. Da

sagde Han: »Fader! Jeg takker dig, fordi du har bøn hørt mig!« (Johs. 11,41). Han bad altid i fuld overensstemmelse med Faderens vilje, men nu, denne ene gang, beder Han således:

»Fader!« Denne påkaldelse går direkte til Faderens hjerte.

»Om Du vil« – Han plager ikke Faderen, sådan som sønner kan gøre det. Han adskiller sig fuldstændigt fra alle andre, der vil »opnå noget« hos deres Fader.

Denne adskillelse betyder, at Han »repræsenterer« alle og enhver. Det er dette, der er det forfærdelige. Det siger Han med disse få ord: »tag denne kalk fra mig!« Kalken var vredens og straffens bæger. Ville Han drikke den på hele skabningens vegne, eller ville han overlade det til synderne selv at tømme dette bæger? Ville Han stå som den skyldige i Adams og alle menneskers synd, så Guds hellige og retfærdige vrede og straf ramte Ham, eller...?

Han kæmpede sig igennem til atter at sige: »Dog, ske ikke min vilje, men Din!«

Det er ikke muligt for noget menneske at sætte sig ind i, hvad han led. Det siger evangelisten med disse få ord: »Da viste en engel fra Himmelen sig for Ham og styrkede Ham« Det var Faderens måde at styrke Ham på, thi Han var da kommet i dødsangst og bad endnu mere indtrængende. Faderen styrkede Ham ikke ved at opgive eller mildne sin vilje og ikke ved at fri Ham fra at tømme vredens og straffens kalk, men ved at lære Ham lydighed af det, Han led (Hebr. 5,8).

Hans sved blev som blodråber, der faldt ned på jorden.

Adam svedte ikke i paradiset have; der kunne de spise frit af alle havens træer bortset fra træet til kundskab om godt og ondt (1. Mos. 2,16-17), men da de havde syndet og var drevet ud af haven, da lød disse forfærdelige ord til Adam: »Fordi du lyttede til din hustrus tale og spiste af træ-

et, som Jeg sagde, du ikke måtte spise af, skal jorden være forbandet for din skyld; med møje skal du skaffe dig føden af den alle dit livs dage; torn og tidsel skal den bære dig, og markens urter skal være din føde; i dit ansigts sved skal du spise dit brød, indtil du vender tilbage til jorden; thi af den er du taget; ja, støv er du, og til støv skal du vende tilbage« (1. Mos. 3,17-19).

Hidtil havde vor Frelser nydt sine måltider med taksigelse og havde altid oplevet, at hans Fader gav Ham rigeligt; selv et par brød og nogle fisk var under Guds velsignelse rigeligt til tusindvis af mennesker. Vor Herre Jesus svedte aldrig for at skaffe sig og sine føden. Synden er skyld i sveden, og nu skulle Han tage syndens skyld på sig for al sult, hunger og hungersnød – Han skulle påtage sig skylden for al forgæves sved i menneskehedens historie og tømme vredens og straffens kalk derfor.

Vi fatter måske lidt af, hvorfor hans sved blev til blod, og at det er med Hans dyrebare blod, vi blev løskøbt fra vort tomme liv (1. Peter 1,18-19).

Endnu mere indtrængende

Disse få ord om Jesu bøn uddybes i Hebr. 5,7. Hvis vor ånd er stille, kan vi fornemme lidt af, hvor indtrængende Han bad.

Det udsagnsord, Hebræerbrevets forfatter anvender, er talende: Han »opsendte« bønner og nødråb ... Det havde Han aldrig før gjort, end ikke da båden på Gennezaret søv var ved at synke, eller da de ville stene Ham. Han omtalte sig selv som Menneskesønnen, der er steget ned fra Himmelen og dog *er* i Himmelen (Johs. 3, 13). Der havde aldrig været nogen afstand imellem Faderen og Ham, men nu oplevede Han en frygtelig afstand, som vilje stødte imod vilje.

Det var »med høje råb og tårer, Han

opsendte bønner og nødråb...« Vi har set Ham græde over Jerusalem og ved Lazarus' grav, men aldrig over sig selv. Med nu samledes alle menneskehedens tårer, al fortvivlelse, alle nødråb, al hjælpeløshed overfor døden, sorgen, savnet og smerten i Hans tårer og nødråb, som var Han årsag til og skyld i det alt sammen.

Det var til Ham, der kunne frelse Ham fra døden, Han opsendte sine bønner og nødråb, og Han blev bøn hørt og friet – ikke fra at dø, men fra sin angst. Var Han virkelig angst? Han havde jo for kort tid siden opvakt Lazarus, der allerede stank, fra døden. Hvad havde Han at frygte? Da blev skylden for alle skabningers død ikke lagt på Ham, men det blev den nu. Guds vredes skål skulle udtømmes over Ham. Kunne og ville HAN, der lod straffen falde på Ham, både lade Ham dø i synderes sted og samtidig give Ham sejren over ham, der har dødens væld, det er djævelen?

Da Han havde fået vished herfor, blev han fri af sin angst, rejste sig fra bønnen og gik tilbage til disciplene. Aldrig har nogen bedt som Han!

Sejrens løn

Og aldrig har nogen vundet en sådan sejrpris som Han. Den er skildret i Johs. Åbenb. 21,4.

Han, der tog skylden for al gråd, alle tårer og al håbløshed på sig, skal tørre enhver tåre af deres øjne – og Han, der døde i alles sted som den skyldige, har opnået, at der ingen død er mere – og Han, der kom i angst og sendte nødråb og bønner op til Faderen, har vundet så fuldkommen og altomfattende en sejr, at der ej heller skal være sorg, skrig eller pine mere.

Hin time på et bestemt sted på Oliebjerget er den altafgørende time i tiden og i evigheden for dig og for mig og for alt, hvad Gud har skabt.

Langfredag

Denne dag er lidelsens og stilhedens dag. Den er sejrens dag. Den dag sagde Jesus fra sit kors: »Det er fuldbragt!« Han led mere, end nogen fatter, og bar det stille. Som et lam, der føres hen for at slagtes, oplod Han ikke sin mund. Ingen af de fire evangelister udpensler Jesu lidelser og smerter; det ville være at sammenligne dem med vore lidelser, men en sådan sammenligning er misvisende.

Ingen har lidt som Han.

De håned Ham: »Hil dig, jødekonger« (Johs. 19,3). Det gjorde de efter at Pilatus havde ladet ham piske, og de havde sat en tornekrone på Hans hoved og kastet en

purpurkappe om Ham. Han oplod ikke sin mund, thi Han elskede dem og ville frelse også dem.

Medens Han står der, åbenbarer Han Guds herlighed. Alt dette griber Gud den Almægtige ikke ind imod, thi sådan fuldbyrdes Hans vilje. Selve ondskaben må tjene dertil.

Pilatus førte Ham ud og sagde: »Se, hvilket menneske!« Han sagde mere, end han selv forstod. Enhver, der virkelig »ser« dette menneske, ser, at her er min Frelser og Herre. Pilatus fandt ingen skyld hos Jesus. Han fandt derimod en kongelig værdighed, som han ikke kunne ryste af

sig. Han spurgte Jesus: »Hvad har du gjort?« Jesus svarede: »Mit rige er ikke af denne verden. Havde mit rige været af denne verden, så havde mine tjenere kæmpet for, at Jeg ikke skulle overgives til jøderne; men nu er mit rige ikke af denne verden.« Da sagde Pilatus til Ham: »Så er du altså dog en konge?« Jesus svarede: »Du har ret. Jeg er en konge. Dertil er Jeg født, og dertil er Jeg kommen til verden, at Jeg skal vidne om sandheden. Enhver, som er af sandheden, hører min røst« (Johs. 18,35-37).

Pilatus dømte Jesus imod bedre viden, men han affattede en indskrift på he-

braisk, græsk og latin: »Jesus fra Nazaret, jødernes konge« og lod den sætte på korset. Det er sandt, men det er ikke udtømmende, thi Jesus er Guds søn. De første, der erkendte og bekendte dette, var den romerske høvedsmand og de, der sammen med ham holdt vagt over Jesus (Matt. 27,54), altså de barske, følelseskolde soldater, der – efter at de havde naglet Ham til korset – begyndte at dele Hans klæder imellem sig.

Langfredag er sandelig smertens, stilhedens og sejrns dag.

Den korsfæstede

»Korsfæst ham, korsfæst ham!« Dette lærrende råb fra ypperstepræsterne og hele folket forfærdede ikke Jesus. Han oplod ikke sin mund. Ingen tog til orde imod dette skrig. Men da den mishandlede mand blev ført ud til Golgata, var der mange kvinder, som jamrede og klagede over Ham. Det vakte ikke nogen selvmedlidenhed i Jesu hjerte. Han havde aldrig haft nogen grund til at græde over sig selv, heller ikke nu, da Han var på vej ud for at blive korsfæstet. Da Han drog ind i Jerusalem, græd Han over byen, fordi den ikke kendte sin besøgelsestid, og nu sagde Han ganske i overensstemmelse hermed: »I Jerusalems døtre, græd ikke over mig, men græd over jer selv og jeres børn« (Luk. 23,27-31).

Alle fire evangelister skriver, hvad der skete, og hvad Jesus sagde, men føjer intet af deres eget til. Det er ikke et drama. Det skal ikke dramatiseres. Det er Guds gerning. Den kan kun beskrives i Guds frygt og tro.

To røvere blev også ført ud for at henrettes sammen med Ham. Stedet, hvor de blev korsfæstet, den ene ved Jesu højre side, den anden ved hans venstre, havde det uhyggelige navn »Hovedskal« (Luk. 23,33).

Lukas fremhæver med det lille ord »men«, at Jesus sagde, hvad ingen havde ventet: »Fader! tilgiv dem, thi de ved ikke, hvad de gør!« At Faderen besvarer denne bøn, kan vi være forvissede om. Den er såre vidtrækkende, thi Han, der beder, er den sidste Adam.

Den første Adams fald førte til fordommelse for alle mennesker, men Den sidste Adam, der ikke var sat i Paradis, men i en syndig verden, viste en sådan ly-

dighed i alt, at det førte til retfærdiggørelse for alle mennesker (Rom. 5,18-19). Hans første ord på korset omfatter ikke blot soldaterne, der korsfæstede Ham, ej heller blot ypperstepræsterne med dem. Den omfavner ethvert menneske, også dig og mig. Den første frugt af hans lidelse og bøn var den ene af de to røvere. Begge havde de til at begynde med spottet Jesus (Matt 27,44), men Jesu person i dens fornedrelse og hellighed udvirkede en fuldkommen omvendelse af den ene af dem, så han sagde irettesættende til den anden: »Frygter end ikke du Gud, skønt du er under den samme dom? Og vi er det med rette; vi får jo kun løn som forskyldt; men denne har intet ondt gjort.« Og han sagde: »Jesus! kom mig i hu, når du kommer i dit rige!« Da svarede Han: »Sandelig siger Jeg dig: i dag skal du være med mig i Paradis!« Den sidste Adam lovede ham plads der, hvor alt er fuldkomment. Og det modtog han, da soldaterne kom og knuste knoglerne på ham (Johs. 19,32).

Da Han så sin moder og den discipel, Han elskede, siger Han til sin moder: »Kvinde!« Vel var hun hans moder, men Han var hendes Frelser og Herre: »se, det er din søn!« Derpå siger Han til disciplen: »Se, det er din moder!« Og fra den time tog disciplen hende hjem til sit. Således skabte Han fra korset den nye familie, menigheden.

Men fra den sjette time blev der mørke over hele landet indtil den niende time. Han, der i skabelsen havde sagt: »Der blive lys!« og der blev lys, hang nu på et kors under et mørke, der trængte sig ind i hans sjæl for at besejre den. Gud gav Ham hen. Hvad det betød for Ham, fatter ingen af os, men vi aner en lille smule deraf, når vi sammenligner Rom. 8,32 med 1,24.

Da hang vor Frelser i forargelsens mulighed. Alle, der håned Ham, sagde: »Er du Guds søn, så stig ned af korset!« men det havde ikke bragt Ham i nærheden af at forarges på Gud. Men nu råbte han ved den niende time med høj røst: »Min Gud, min Gud, hvorfor har Du forladt mig?«

Intet svar.

Gud havde forladt Ham.

Det er fortabelsen.

Midt i fortabelsens gru gav Han Gud ret. Derfor sagde Han: »Min Gud, min Gud!« Forargelsens mulighed blev ikke

virkelighed.

Da de havde korsfæstet Ham, ville de give Ham vin blandet med malurt, formentlig for at dulme hans smerter, men Han ville ikke tage den.

Da Han havde overvundet fortabelsen og vidste, at alt var fuldført, siger Han, for at Skriften skulle gå i opfyldelse: »Jeg tørster!« Ingen forstod, at Han tørstede efter Den levende Gud, men de gav ham eddike, og den tog Han imod.

Så sagde han: »Det er fuldført!« Bedre ord er i følge Kingo aldrig sagt. Det er fuldført een gang for alle. Der hverken kan eller skal lægges noget til Hans fuldførte frelses værk. Ingen kan gøre sig fortjent dertil i mindste måde.

Så sagde Han ikke »Gud«, men: »Fader! i dine hænder befaler Jeg min ånd!«

Og se, forhænget i templet flængedes i to stykker, fra øverst til nederst, thi Gud gjorde det. Således er der skaffet os adgang til den nåde, vi nu står i (Rom. 5,2).

Og jorden skjælv, og klipperne revnede og bebudede en helt ny skabning i kraft af Hans fuldførte værk, der aldrig rokkes.

Og gravene åbnede sig. Døden var besejret af Ham, der døde i alles sted.

Mange af de hensovede helliges leger opstod, og de gik ud af gravene og kom efter Hans opstandelse ind i den hellige stad, det ny Jerusalem (Matt. 27,53 og Johs. Åb. 21,10), og viste sig for mange. Han opfyldte Guds ord: »Jeg gør alting nyt« (Åbenb. 21,5).

Josef fra Arimetæa, en af Jesu disciple, dog kun i det skjulte, af frygt for jøderne, fik af Pilatus tilladelse til at tage Jesu legeme ned, og Nicodemus, som var kommet til Jesus om natten (Johs. 3), bragte en blanding af myrra og aloë. De tog Jesu legeme ned, svøbte det i linklæder sammen med de vellugtende salver. I nærheden af Golgata lå der en have, og i haven en ny grav, hvori der endnu ikke var lagt nogen. Der begravede de Jesus.

Så herskede stilheden. De oplevede den som dødens stilhed, men det var Guds hvile, efter at Han i Kristus havde fuldendt frelsen i dens fuldkommenhed og dermed nyskabelsen af alt.

Jo, langfredag er smertens, stilhedens og sejrns dag.

Påskesøndag

Da Jesus var blevet begravet i den nye grav i haven nær ved Golgata, fik ypperstepræsterne betænkkeligheder. Man skulle tro, de var sejrssikre, men de gik til Pila-

tus og sagde: »Herre! denne bedrager sagde, medens han endnu levede: Efter tre dages forløb opstår jeg! Giv derfor befaling til, at graven skal bevogtes strengt

indtil den tredie dag, at ikke hans disciple skal komme og stjæle ham og sige til folket: Han er opstået fra de døde! Da vil det sidste bedrageri blive værre end det før-

ste.« Pilatus svarede: »Der har I vagtmandskabet; gå hen og bevogt graven, så godt I kan.« Så blev der sat vagt for graven og segl på den store gravsten.

Men da det gryede ad den første dag i ugen, blev der er stort jordskælv, thi en Herrens engel steg ned fra Himmelen og gik frem og væltede stenen bort og satte sig på den. Hans udseende var som lynild, og hans klædning hvid som sne. Vagterne skælvede af frygt for ham og blev som døde.

Engelen sagde til kvinderne, der var kommet ud for at se til graven: »Frygt ikke! thi jeg ved, at det er Jesus, den korsfæstede, I søger efter. Han er ikke her, thi Han er opstanden, som Han har sagt. Kom og se stedet, hvor Han lå!«

Opstandelsen

Jesus er opstanden, men hans opstandelse er ikke beskrevet i noget af evangelierne. Det er ikke en mangel ved dens troværdighed, men en stille styrkelse af den. En af den liberale teologis »store« mænd er den verdensberømte professor Adolf von Harnack. Han sagde i en samtale med professor Adolf Schlatter: »Jeg har så svært ved underne i Skriften.« »Nej,« sagde Schlatter på sin iltre måde: »De har svært ved Gud!« Gud skabte himmelen og jorden ud af intet. Dermed er det i Bibelens første vers sagt, at Han kan genopvække fra døden. Opstandelsen er ikke beskrevet, thi den er ikke vanskeligere at tro end alt det andet, Gud den Almægtige har gjort. Der skal ikke gøres noget sensationelt ud af den; den er, som Peter siger i sin prædiken pinsedag, en »konsekvens« af Jesu syndfri liv: »Gud gjorde ende på dødens veer og lod ham opstå, fordi det ikke var muligt, at han kunne fastholdes af døden« – og så henviser apostelen til Davids 16. Salme, altså til Skriften.

Den opstandne

Ingen af evangelisterne har beskrevet Jesu udseende, hverken før eller efter hans opstandelse. Profeten Esajas siger, at han var uden skønhed og pragt til at drage vort blik, uden ydre, så vi syntes om ham (53,2-3). Troen hviler ikke på, hvad vi ser. Det afgørende ord herom står i Luk. 16,29-31. Følgelig viste Den opstandne

sig ikke for Pilatus, ypperstepræsterne eller nogen anden uden sine disciple.

Han sagde til dem: »Det er mig selv,« men synet af ham var og er ikke i sig selv bærekraftigt for troen. Det afgørende er, at han er opstanden i overensstemmelse med, hvad Den hellige Skrift har sagt. Til apostelen Tomas, der ikke ville tro, før han havde set naglemærkerne i hans hænder, sagde Herren: »Vær ikke vantro, men troende.« Tomas prises ikke salig, men »salige er de, som ikke har set og dog tror« (Johs. 20,25-29).

De to Emmaus-vandrere oplevede, at han dels bebrejdede dem, hvor uforstandige og tungnemme de var til at tro på alt det, profeterne har sagt: »Burde Kristus ikke lide dette og så indgå til sin herlighed?« Og idet han gik ud fra Moses og alle profeterne udlagde han for dem, hvad der i alle skrifterne handlede om ham. Han lukkede Skrifterne op for dem, så deres hjerte brændte i dem.

Det samme gjorde han, da han åbenbarede sig for de elleve apostle og de andre disciple, der var sammen med dem. Men skønt han viste dem sine hænder og fødder, havde de svært ved at tro, dels af angst, dels af glæde.

Da sagde han: »Dette er, hvad jeg sagde til jer, medens jeg endnu var hos jer: Alt det må gå i opfyldelse, som er skrevet om mig i Mose lov og profeterne og salmerne.« Da åbnede han deres sind, så de forstod Skrifterne. Og han sagde til dem: »Således står der skrevet ... I skal være vidner herom« (Luk. 24).

Han viste sig i een skikkelse for Maria Magdalena og i en anden skikkelse for de to Emmaus-vandrere (Mark. 16,12). Et opstandelseslegeme er ikke bundet til at være eet sted og derefter begive sig til et andet sted, hvilket jo tager sin tid, alt efter hvor lang afstanden er imellem de to steder. Det er ubundet af sted og af tid.

Vel var Han i sit opstandelseslegeme ikke umiddelbart genkendelig, og dog var det »Jesus selv«, »mig selv,« som Han sagde (Luk. 24,15 og 39).

Guds JA

Da Gud den Almægtige opvakte Jesus fra de døde, retfærdiggjorde Han ham og hans værk. Denne sejrige retfærdiggø-

relse skænkes enhver, der påkalder Ham i troen.

Alle Guds løfter har nu deres guddommelige JA i den korsfæstede og opstandne Herre og Frelser. Ikke eet af dem vil falde til jorden.

Jesu opstandelse fra de døde betyder, at døden ikke blot er besejret, men at den er tilintetgjort. Jesus bragte liv og *uforkrænkelighed*, altså evigt liv for ånd, sjæl og legeme, for dagen!

Al magt i Himmelen og på jorden er givet ham (Matt. 28,18). Han hersker over jordens konger (Åbenb. 1,5).

Følgelig sidder han nu ved Majestæten højt på universets trone. Hans herlighed er som Guds og kan kun beskrives billedligt som i Johs. Åb. 1,10-18. Denne herlighed er mærket af hans kors, thi i sin herlighed er han som et lam, der er slagtet.

Alt er ham underlagt, og dog ser vi ikke, at det forholder sig således. Det formindsker ikke vor salighed, thi Gud har ved Kristi opstandelse genfødt os til det levende håb: Snart, snart kommer han i herlighed og kraft og opretter sit rige synligt for alle. Ethvert knæ vil straks bøje sig for ham, og enhver tunge vil til Gud Faders ære bekende, at Kristus er Herren. Gud har givet ham navnet over alle navne: JEG ER.

Kort før sin korsfæstelse og opstandelse forkyndte Jesus, hvordan tiden indtil hans komme i kraft og megen herlighed vil være (Matt. 24 og 25). Det lytter vi til. Det fremkalder frygt og bæven. Det skaber troen.

I et nu, i et øjeblik

Det sidste ord, vi har af den opstandne, lyder således:

Ja! – Alle Guds løfter har deres JA i ham, og nu lyder det fra ham selv.

Jeg kommer snart! Da bliver alle Guds underfulde og vidunderlige løfter opfyldt. Hertil svarer vi til Guds ære: *Amen!*

Og vi beder: *Kom, Herre Jesus!*

Og så slutter Guds ord med en alt- og alle omfattende tilsigelse:

Herren Jesu nåde være med alle (Johs. Åb. 22,20-21).

Så stor en frelse! Så stor en Frelser!